

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1404/2023
23.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Тајане Вуковић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Михаила Рађеновића, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Михаила Рађеновића – адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/21 од 06.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 437/23 од 26.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Михаила Рађеновића – адвоката Горана Карадаревића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/21 од 06.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 437/23 од 26.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 72/21 од 06.02.2023. године окривљени Михаило Рађеновић оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 године у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 08.07.2020. године до 12.11.2020. године. На основу члана 348. став 6. КЗ одузета је кашика ручне бомбе са ознаком .. и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 437/23 од 26.09.2023. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Михаила Рађеновића и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 72/21 од 06.02.2023. године преиначена, у делу одлуке о

кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном Михаилу Рађеновићу узео као правилно утврђене казне и то за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и 1. КЗ казну затвора у трајању од 2 године, а за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а за која је првостепеном пресудом и оглашен кривим, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, док су, у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Михаила Рађеновића и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду у целости, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Михаила Рађеновића – адвокат Горан Карадаревић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 437/23 од 26.09.2023. године укине и предмет врати на поновно одлучивање или исту преиначи тако што ће жалба браниоца на пресуду Вишег суда у Новом Саду К 72/21 од 06.02.2023. године бити усвојена и предмет враћен на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава налаз и мишљење вештака биолошке струке, обзиром да је наведено вештачење засновано не на непосредно узетом ДНК профилу окривљеног, у смислу узимања његовог ДНК путем бриса за потребе тог вештачења и поступка који се води против окривљеног, већ посредно, тако што се његов ДНК профил већ налазио у архиви Биолошког факултета, а који факултет је и радио вештачење. По ставу одбране, на описани начин, повређен је и Закон о националном ДНК регистру. Образлажући наведену повреду закона бранилац наводи да према одредби Закона о националном ДНК регистру, ДНК регистар садржи базу ДНК профила утврђених из неспорних биолошких узорака (одредба члана 5. Закона). Према одредби члана 6. поменутог Закона, лабораторија која по наредби органа поступка изврши ДНК анализу дужна је да истовремено са достављањем записника о вештачењу органу поступка, достави утврђене ДНК профиле и расположиве идентификационе податке Министарству, ради уноса у регистар. У члану 10. тог закона се наводи да су ДНК лабораторије на територији Републике Србије у обавези да Министарству доставе ДНК профиле. Имајући у виду одредбе Закона о ДНК регистру, јасно је да ДНК профили смеју да се чувају само у надлежном министарству, а да лабораторија односно Биолошки факултет не сме да има регистар ДНК профила и исти је дужан да ДНК профиле проследи Министарству. Из наведеног, бранилац износи закључак да је чување ДНК профила окривљеног од стране Биолошког факултета потпуно незаконито.

Изнете наводе захтева, Врховни суд, оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 3, став шест, страни 4 и страни 5, став један, два и три, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветкови, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић